

Barbara Tatar

Od Redakcji

Acta Humana nr 2, 9-10

2011

Artykuł został opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

Od Redakcji

Problem komunikacji oraz zdolności komunikowania treści jest współcześnie często poruszany. Bogata literatura w tym zakresie wydaje się jednak ciągle niewystarczająca, gdyż temat jest nieustannie podejmowany na konferencjach naukowych oraz w publikacjach książkowych. Oddawany w Państwa ręce numer jest kolejnym głosem zabranym w tej kwestii.

Szeroka formuła tematu przewodniego pozwoliła na pokazanie problemu z wielu perspektyw. Tom otwiera artykuł Małgorzaty Karwatowskiej i Beaty Jarosz, w którym autorki poddały analizie profesjolekt policjantów, będący narzędziem komunikacji w ich codziennych czynnościach zawodowych. Językoznawczej analizie poddane zostały zdolności leksykalne i pragmatyczne studentów polonistyki na Brzeskim Uniwersytecie Państwowym (Julia Chodyniuk). Poruszona została także kwestia niewyraźności języka oraz sposobów radzenia sobie z tym problemem w sztuce (Barbara Tatar).

Część artykułów dotyczy komunikacji nie wprost. Małgorzata Winiarczyk zanalizowała różne rodzaje i funkcje milczenia w akcie mowy. O komunikacji w teatrze dalekowschodnim, w którym drugorzędną rolę odgrywają słowa, traktuje artykuł Małgorzaty Wielgosz. Formę komunikacji nie wprost stanowią także elementy symboliczne w sztuce pradziejowej, o czym przekonuje w swoim szkicu Aleksandra Kuczyńska.

Najszerszym polem dla komunikacji jest obecnie przestrzeń wirtualna. Próbę zanalizowania społeczeństwa sieci i nowego wymiaru komunikacji, jaki w nim funkcjonuje, podjął w swoim artykule Krzysztof Jurek. Bartłomiej Mróz pokazał natomiast reklamę jako jedną z form komunikacji, wskazując na jej jednostronność. Kwestię komunikacji fałszującej rzeczywistość poruszają dwa kolejne studia – Agnieszki Jęczeń (o plotce w kulturze masowej) oraz Kamili Kwiatkowskiej (o języku polityków PiS-u).

Kwestię komunikowania symbolicznego rozpatrzyła Agnieszka Potyrańska na podstawie interpretacji mitu o Słońcu-Smoku w poezji Fiodora Sołoguba. Jako

narzędzie komunikacji w średniowiecznej Anglii został także pokazany miecz (Bartosz Klusek).

Zamieszczone w tym numerze recenzje poruszają kwestie globalizacji i jej wpływu na gatunki filmowe (Łukasz Twaróg), postaw wobec życia w czasach współczesnych (Ewelina Stanios), niewyjaśnionych losów agenta wywiadu polskiego (Tomasz Kot) oraz obrazu rzeczywistości ujętego w tekstach ludowych (Magdalena Wójtowicz).

W dziale *Wydarzenia naukowe i kulturalne* zamieszczone zostały sprawozdania z imprez teatralnych – „Kontestacje”, „Konfrontacje Teatralne” (Grażyna Słupczyńska), konferencji naukowej z cyklu „Wspólne drogi” (Agnieszka Badyła i Ewelina Stanios) oraz działalności Koła Naukowego Doktorantów Wydziału Humanistycznego UMCS (Magdalena Anna Cichy).

Różnorodność tekstów, które znalazły się w drugim tomie czasopisma, wskazuje wyraźnie, że „komunikacja niejedno ma imię”. Prezentując szeroki wachlarz problemowy tego zagadnienia, mamy nadzieję, że badacze różnych dyscyplin humanistycznych będą mogli poszerzyć swoje zainteresowania naukowe.

Barbara Tatar